



Arrest

nr. 115 947 van 18 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 6 maart 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij was in het bezit van een door de Poolse consulaire diensten afgegeven visum type C.

1.2. Op 23 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de genaamde (...) geboren te (...), op (...) van nationaliteit : Jordanië die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan **Polen** toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.*

De betrokkene vroeg op 06.03.2013 asiel in België. De betrokkene is in gezelschap van haar zus en diens echtgenoot (OV 6944492). De betrokkene legde bij haar aanmelding een paspoort van Jordanië met nummer K398296, afgegeven op 02.07.2009 en geldig tot 01.07.2014 voor. Het paspoort is voorzien van een door de Poolse consulaire diensten te Amman op 26.02.2013 afgegeven visum (n° 002374904), dat geldig is voor een verblijf van vijftien dagen tussen 01.03.2013 en 15.03.2013. De betrokkene werd gehoord op 06.03.2013 en verklaarde dat ze op 03.03.2013 rechtstreeks van Jordanië naar België reisde met haar eigen paspoort, voorzien van het door de Poolse consulaire diensten afgegeven visum.

Omdat de betrokkene op het ogenblik van haar asielaanvraag in bezit was van een geldig door de Poolse consulaire diensten afgegeven visum werd op 12.04.2013 een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 30.04.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene en de behandeling van haar asielaanvraag. De Poolse instanties stemden ook in met de behandeling van de asielaanvragen van de zus van de betrokkene en diens echtgenoot. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België op aanraden van een in België verblijvende vriend. Ze uitte tijdens haar verhoor bezwaar tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Poolse instanties omdat ze naar eigen zeggen nooit in Polen is geweest en België een mooi land vindt. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Het aanraden van een Lidstaat door derden of de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds gemeld stelde de betrokkene bezwaar te hebben tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Poolse instanties omdat ze naar eigen zeggen nooit in Polen is geweest en België een mooi land vindt. Het feit dat ze niet in Polen is geweest is niet relevant, gezien de verantwoordelijkheid van Polen voortkomt uit het afgeven van een visum. De betrokkene uitte geen vrees tegenover de Poolse instanties en bracht met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen, aan. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde met het akkoord van 30.04.2013 op grond van artikel 9(2) van Verordening 343/2003 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele

aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor op 06.03.2013 geen melding van gezondheidsproblemen. We merken op dat de betrokkene ook na het verhoor tijdens haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht van de betrokkene aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht vanwege redenen van gezondheid risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. We benadrukken dat de betrokkene in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in Polen de nodige zorgen en opvang zal kunnen verkrijgen. Een overdracht aan Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat j door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, eerste lid van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Uit het administratief dossier en het bij het verzoekschrift neergelegde afschrift van de bestreden beslissing en kennisgeving blijkt dat de kennisname van de bestreden beslissing d.d. 23 augustus 2013 door verzoekster geschiedde op dezelfde datum, namelijk 23 augustus 2013. Dit is de dies a quo. Volgens een algemeen principe in verband met de berekening van de termijn binnen een administratieve procedure, wordt deze dag niet in de termijn begrepen (*cfr.* ook artikel 4 van het PR RvV). De beroepstermijn neemt een aanvang op 24 augustus 2013.

Bijgevolg was maandag 23 september 2013 de uiterste datum voor het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad, tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werd evenwel pas op 24 september 2013 met een ter post aangetekend schrijven ingediend bij de Raad, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet. De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Ter terechtzitting wordt geen overmacht aangevoerd.

Het beroep is derhalve onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER